

СВЯТОСЛАВЪ.

Откакъ прія правленіе-то въ рѣкѣ тоя Господарь рѣши ся да оздрави слабо-то положеніе на Българско-то царство, защото въ това время отъ чясто-то мѣнуваніе на владѣтели-ты, то бѣ изгубило почти всичкый си държавенъ рядъ. Той най-първо захвана отъ вѣтрѣшне-то му устройство, та затова и гядаше да бѣде миренъ въ първы-ты години отъ царствуваніе-то си както отъ кѣмъ Императора, тѣй и отъ кѣмъ Сърбскый краль, Стефана Милутина. Нѣ при всичко това тоя доброжелателный царь неостана съвсѣмъ спокоенъ; той срѣщаше прѣпятствія пакъ отъ странѣ на нѣкои си боляры, които, тайно споразумѣни съ Императора, ищяхъ отъ него да имъ проводи за царь на Търновскый прѣстолъ *Михаила*, сына *Константинъ-Тихова*, който ся намираше въ Солунъ. А въ исто-то время бѣхъ ся подигнали и два-та по-малкы *Смилецови* братія *Радославъ* и *Боеиславъ*, та отъ своиѣ странѣ моляхъ *Андроника* за да възведе на царство брата имъ *Смилеца*, за когото ти и незнаяхъ още, че е умрѣлъ. Нѣ Императоръ-тъ прія прошеніе-то на боляры-ты и обяви *Михаила* за царь на Българи-ты, а *Радослава* въздигна въ достоинство *Севасшокрашоръ* и накара него и брата му *Боеислава* съ клятвѣ да ся обѣщавать, какво щѣтъ бѣдѣтъ подданны *Михаилу*.

Слѣдъ нѣколко время *Михаилъ* и *Радославъ*, придружени съ Гърцкы велможи и съ воинство, явихъ ся на Българскы-ты прѣдѣлы; нѣ *Елтимиръ*,